

HOOFDSTUK 1

Al rijdend kijkt Koen op zijn horloge. Vijf over vier. Weer te laat! Voor de tweede week achter elkaar. Had hij zich niet beter kunnen afmelden?

Snel zet hij zijn fiets tegen een boom en rent naar de kleedkamer. Hij trapt zijn schoenen uit en trekt zijn sportschoenen aan. Een snelle blik in de spiegel. Goed dat hij een paar maanden geleden heeft gekozen voor een kort kapsel. Dat zit altijd goed. Hij glijdt met zijn hand even over zijn korte, blonde stekels, knipoogt een keer naar zijn spiegelbeeld, en gaat dan op een drafje naar het trainingsveld.

‘Daar is-ie!’ Anniek ziet hem als eerste.

Alsof iemand de kinderen een bevel geeft, rennen ze alle tien op Koen af.

‘Je bent weer te laat.’ Anniek kijkt hem verontwaardigd aan.

‘Sorry.’ Koen maakt een verontschuldigend gebaar. ‘M’n studieboeken waren zo leuk.’

‘Daar meen je niks van.’ Karlijn schudt haar hoofd.

Koen grinnikt. ‘Je hebt gelijk. Volgende week heb ik een mondeling voor Nederlands waar ik nog acht boeken voor moet lezen.’ Hij steekt zijn tong uit.

‘Dan lees je toch de samenvattingen’, zegt Karlijn. ‘Dat doen mijn broer en zus altijd.’

‘Ik ook, maar weet je hoeveel werk dat is? En ik houd helemaal niet van boeken.’ Koen trekt een vies gezicht. ‘Lezen is saai.’

‘Juist niet’, vindt Anniek. ‘Vooral stripboeken zijn leuk.’

‘Maar dat is geen echt lezen’, vindt Karlijn.

‘Onze juf zegt dat het niet uitmaakt wat je leest, als je maar leest. Ik vind de stripboeken over Asterix en Obelix echt superleuk.’

‘Zullen we met de training beginnen?’ stelt Koen voor. ‘Jullie waren al bezig met de warming-up, zag ik.’ Hij steekt zijn duim op.

‘Ja, maar de jongens snijden elke keer af’, moppert Anniek. ‘Die gaan niet óm de pionnen heen, maar binnendoor.’

‘Dan zal ik daar extra goed op letten.’ Koen klapt in zijn handen. ‘Go!’ Gelijk begint hij in een rustig tempo te rennen.

Bij de bocht kijkt hij even om, en als hij ziet dat iedereen hem volgt, versnelt hij een beetje.

Echt genieten om die gastjes van een jaar of tien fanatiek te zien rennen. Maar ook heerlijk om zelf actief bezig te zijn. Heel wat beter dan het lezen van de samenvattingen van die duffe boeken. En wat maakt zo’n uurtje training op de woensdagmiddag nou uit? Daardoor zal hij echt niet zakken voor zijn examen.

‘En ... stop!’ Zelf loopt hij naar het midden van het veld, waar een aantal pionnen op een rij staat. ‘We gaan om de beurt slalommen, zo snel mogelijk. Karlijn ... go! Anniek ... go!’

Tijdens het onderlinge wedstrijdje waarmee ze de korfbaltraining altijd afsluiten, ziet Koen twee meisjes langs de lijn staan. Hij kan zich niet herinneren dat hij ze eerder heeft gezien. Ze zijn, zo schat hij, van zijn leeftijd.

‘Goed gedaan!’ roept het meisje met het lange, zwarte haar.

Koen ziet dat Anniek even opzij kijkt en lacht. Die kennen elkaar dus. Hij doet zijn best om het spel te volgen en geeft af en toe aanwijzingen. Toch gaat zijn blik regelmatig naar de twee meiden, die steeds enthousiaster reageren. Vooral als Anniek iets goed of fout doet.

Als hij na tien minuten een eind aan de training maakt, loopt hij snel naar Anniek. ‘Heb je fans meegenomen?’

Anniek schiet in de lach. ‘Het zijn mijn zus en haar vriendin. Ik schaam me naar. Wat maken die een herrie.’

‘Leuk toch’, vindt Koen. ‘Wie is je zus?’
‘Die met dat zwarte haar. Wende!’ Anniek wenkt naar haar zus dat ze moet komen.
‘Wat is er?’ wil Wende weten.
‘Koen vindt het irritant dat jullie zo’n herrie maken.’
‘Oh!’ Koen kijkt verbaasd naar Anniek. ‘Dat heb ik helemaal niet gezegd.’
‘Let maar niet op haar.’ Wende geeft haar zus plagend een duw.
‘Anniek begint een echte puber te worden.’
‘Dat moet jij zeggen. Maar ik ga douchen. Doei.’ Gelijk rent Anniek weg.
‘Leuke meid’, vindt Koen.
Wende knikt. ‘Alleen een beetje bijdehand.’
‘Jij bent dus Wende.’ Koen knikt naar de zus van Anniek. ‘En wie ben jij?’
‘Linn. Ik ben haar vriendin.’
‘Willen jullie wat drinken?’ stelt Koen voor.
‘Lekker.’
‘Kom mee. De bar van het clubhuis is vast al open.’

‘Gezellig.’ Wende is op een kruk bij de bar gaan zitten en kijkt rond. ‘Kom je hier vaak?’
‘Te vaak.’
‘Je moet examen doen.’
Koen kijkt verrast. ‘Hoe weet jij ... Oh, van Anniek natuurlijk.’
Wende grinnikt. ‘Anniek vertelt alles.’
‘Ik zou dus maar oppassen’, zegt Linn lachend. ‘Je hebt binnenkort toch een mondeling Nederlands?’
Koen kreunt. ‘Dat weten jullie ook al.’ Er echt mee zitten kan hij niet. Wende en Linn zijn leuke, spontane meiden. Vooral naar Wende met haar donkere ogen en haar lange, zwarte haar moet hij regelmatig kijken. ‘Wat willen jullie drinken?’

‘Doe maar een icetea.’ Wende springt op van de kruk en loopt naar een muur vol foto’s. ‘Sta jij hier ook op?’

‘Ja, dat zijn foto’s van teams die kampioen zijn geworden. Ik sta er twee keer op. Jij mag zoeken. Linn, wat drink jij?’

‘Ook icetea.’

‘Ga ik regelen.’ Koen gaat achter de bar staan, pakt twee flesjes icetea en een cola en zet die op de bar.

‘Gaat het zo makkelijk?’ Linn kijkt hem vragend aan.

‘Ik draai bardienst mee, dus ik weet waar alles staat. Na afloop zet ik mijn drankjes op een lijst en die reken ik aan het eind van de week af.’ Hij gaat naast Wende staan. ‘Heb je me al gevonden?’ Wende schudt haar hoofd. ‘Ik kan nergens een jongen vinden met kort, blond haar.’

‘Klopt.’ Koen wijst naar een foto. ‘Dit ben ik.’

‘Dat meen je niet.’

‘En dit ben ik ook.’ Koen wijst zichzelf op de tweede foto aan.

‘Dus jij had vroeger lang haar.’

‘Tot een paar maanden geleden.’

‘Die stekeltjes staan je wel grappig.’ Wende gaat weer op haar kruk zitten. ‘Linn en ik hebben vroeger ook gekorfbald.’

‘Echt waar? Wat leuk. Hoelang is dat geleden?’

‘Hoelang ...’ Wende kijkt naar Linn.

‘In groep acht zijn we eraf gegaan. Onze ouders dachten dat we er na de basisschool geen tijd meer voor zouden hebben.’

Koen zucht demonstratief. ‘Ouders hebben zo veel vertrouwen in ons. Vinden jullie het leuk om een keer een spelletje korfschieten te doen?’

‘Kan dat? Ja, doen we. Hè Linn?’

Wat Koen betreft hoeven ze niet allebei te komen, maar dat kan hij niet zeggen. ‘Top. Zal ik binnenkort bellen?’ Hij pakt zijn telefoon. ‘Eerst even onze 06 uitwisselen.’

‘En dan gaan wij naar huis.’ Linn laat de tijd op haar telefoon aan Wende zien. ‘Ik heb beloofd om op tijd thuis te zijn.’

‘Is goed.’ Wende stoot Koen aan. ‘Als jij mij even belt, heb ik jouw nummer. Dat geef ik wel weer aan Linn.’ Gelijk gaat ze verder: ‘06 2356 ...’

‘Niet zo snel. 06 2356 ...’ Even later belt hij het nummer van Wende.

‘Hoi! Leuk dat je belt, maar nu kan ik de telefoon niet opnemen. Ik bel je snel terug, groetjes Wende Terschure.’

‘Wat is jouw achternaam eigenlijk?’

Koen grinnikt. ‘De Geus.’

‘Oké.’ Gelijk voegt Wende de achternaam toe aan haar adresboek.

‘Ga je nou mee?’ Linn wenkt ongeduldig. ‘We zouden alleen bij Anniek gaan kijken, weet je nog?’

‘Sorry.’ Wende knipoogt even naar Koen. ‘Ik ga mee. Je belt snel, hè?’

‘Ja, maar na mijn Nederlands.’ Lachend kijkt hij de meiden na.

‘Hoi Koen.’ Evelien, die bij hem in het team speelt, komt de kantine in en kijkt hem vragend aan. ‘Ik kwam net Wende en Linn tegen. Wat moesten die hier?’

‘Bij Anniek kijken, dat is de zus van Wende.’

‘Ik zit bij hen in de klas.’

‘Op het Daltoncollege? Welke klas zit jij eigenlijk?’

‘Is dat ineens interessant?’ Evelien schudt plagend haar hoofd.

‘Dat vraag je hen zelf maar. Wie vind je leuker: Wende of Linn?’

‘Doe normaal. Ik heb ze vanmiddag voor het eerst gezien.’

‘Dan kun je ze nog wel leuk vinden. Wende is wel iets voor jou.’

Terwijl Evelien wegloopt, zegt ze: ‘Wende is een aardige meid. Ik zou maar opschieten als ik jou was, want er zijn meer jongens die haar leuk vinden.’ Dan trekt ze de deur lachend achter zich dicht.

Met een bezweet gezicht hangt Koen zijn jas op. Door Wende is hij de tijd helemaal vergeten. En daarna kwam Evelien hem nog even uithoren. Nou ja, hij heeft in ieder geval een leuke middag gehad.

‘Hoi.’ Snel gaat hij aan tafel zitten.

‘Je bent weer te laat’, merkt vader met een geërgerde blik op.

‘Waar kom je vandaan?’

‘Ik geef op woensdagmiddag toch korfbaltraining.’ Elke keer dat gezeur.

‘Daar zou je toch mee stoppen tot je examen?’

‘Stoppen? Dat heb ik helemaal niet gezegd. Wat maken die twee uurtjes nou uit. Een beetje beweging is juist goed. Ik heb pas gelezen dat je beter kunt leren als je voldoende beweegt.’

‘En ik heb weleens gelezen dat te weinig leren ervoor zorgt dat je niet slaagt.’

‘Flauw’, vindt Koen. ‘Ik ga vanavond gewoon een tijdje langer door.’

‘Ik denk dat hij een vriendinnetje op de korfbal heeft’, zegt Naomi.

‘Doe normaal.’ Koen wijst naar zijn voorhoofd.

‘Je wordt rood’, vindt Femke, de tweelingzus van Naomi.

‘Kijk naar jezelf’, mompelt Koen. Ze kunnen toch niet weten dat hij Wende en Linn heeft ontmoet? De twaalfjarige tweeling zit niet op korfbal, het zijn echte paardenmeisjes.

Moeder kijkt hem verbaasd aan. ‘Je reageert wel geïrriteerd. Ik zou bijna denken dat Naomi gelijk heeft.’

Femke en Naomi klappen in hun handen.

‘Dat is een goeie, ma’, vindt Naomi.

‘Kappen!’ Koen wil onder de tafel zijn zussen een trap geven, maar die schieten allebei overeind.

‘Jongens, nou is het genoeg’, bemoeit vader zich ermee. ‘Ik heb de hele dag al genoeg drama meegemaakt.’

‘Leuk drama of vervelend drama?’ wil moeder weten.

‘Voor mij leuk, maar voor die ander vervelend.’ Vader schiet bij de herinnering in de lach.

‘Vertellen, pa.’ Koen is blij dat de aandacht van hem is afgeleid. ‘Er kwam een jongen van een jaar of twintig met zijn vriendin in de behandelkamer. Dat is al vreemd, want iedereen van die leeftijd komt alleen. Die jongen zei niks en bleef met een bang gezicht bij de deur staan, klaar om weg te rennen. Zijn vriendin vertelde dat hij al meer dan een week kiespijn had, maar niet naar de tandarts durfde. Ze had hem met een smoesje meegenomen.’ Vader grinnikt bij de herinnering. ‘Maar toen hij na een hoop gepraat bij mij in de stoel lag, wilde hij zijn mond niet opendoen.’

‘Wat heb je toen gedaan?’ Femke kijkt vader vragend aan.

‘Zijn vriendin heeft op hem ingepraat, maar hij vertikte het om mee te werken. Uiteindelijk heb ik een foto van zijn kaak genomen, met zijn mond dicht. Er was een flinke ontsteking op te zien. Maar die jongen bleef maar met grote, angstige ogen en zijn mond dicht naar me kijken. Ik kon dus echt niks beginnen. Daarom heb ik hem een antibioticakuur voorgeschreven, maar hij zal echt binnenkort nog een keer terug moeten komen.’

‘Ik word nooit tandarts.’ Femke knikt zelfverzekerd.

‘Ik ook niet’, valt Naomi haar zus bij. ‘Wij worden dierenarts.’

Wat een waardeloos verhaal. Koen gooit de twee A4’tjes zuchtend op zijn bureau. Al drie samenvattingen heeft hij vanavond gelezen. Hij probeert echt te begrijpen wat er staat, maar het lukt niet. Waarom komt er niet veel meer actie in voor? Hij pakt een nieuwe samenvatting, maar al snel dansen de letters voor zijn ogen. Bah! Hij haat lezen. Waarom zijn al die verhalen zo saai? Hij wrijft over zijn voorhoofd en kijkt naar de blaadjes op zijn bureau. Hij kan net zo goed opnieuw beginnen, want hij heeft echt geen idee meer wat hij heeft gelezen. Z’n hoofd barst uit elkaar.

Hij schuift zijn stoel naar achter. Voor vandaag kapt hij ermee. Morgen kijkt hij wel verder. De samenvattingen spreidt hij uit over zijn bureau. Als zijn moeder binnenkomt, lijkt het net alsof hij hard aan het werk is. Dan pakt hij zijn telefoon en ziet dat hij een bericht heeft. Hé, dat is Wende. Lachend leest hij: *Succes met je Nederlands. Anniek vindt je een goeie coach.*

HOOFDSTUK 2

‘Je bent er al.’ Wende kijkt verrast als ze Koen bij de ingang van het korfbalveld ziet staan. ‘Volgens Anniek kom je altijd te laat.’

‘Niet als ik een afspraak met een leuk meisje heb.’

De nek en wangen van Wende kleuren rood. ‘Waar kan ik mijn fiets neerzetten?’

‘Die van mij staat hier, maar je mag ’m ook vlakbij de kantine zetten.’

‘Dan zet ik ’m naast die van jou.’

Terwijl Wende haar fiets in een van de rekken zet, kijkt Koen naar haar. Wat ziet ze er leuk uit: een roze shirt op een witte trainingsbroek, witte sportschoenen. Van haar lange haren heeft ze een staart gemaakt, die bij elke stap alle kanten opspringt.

Hij kijkt even over zijn schouder naar de ingang van het sportpark. ‘Komt Linn ook nog?’

‘Nee.’ Wende pakt haar tas vanonder de snelbinder vandaan. ‘Die kon niet.’

‘Oké.’

‘Vind je jammer, hè?’

‘Eh ...’ Kan hij zeggen dat hij het juist leuk vindt?

‘Ja dus.’

‘Waarom zou ik dat jammer vinden?’

‘Omdat alle jongens Linn leuk vinden. Op school krijgt ze superveel aandacht.’

‘Dus?’

‘Je begrijpt me echt wel. Linn is superknap. Moet je kijken.’ Wende blijft staan en laat een foto op haar telefoon zien.

‘Leuk. Waar is die genomen?’

‘Waarom vraag je dat?’

‘Het is net alsof ze in een storm staat, maar dat is niet zo.’
Wende kijkt hem lachend aan. ‘Hoe zie je dat?’
‘Laat me raden: iemand blaast met een föhn of een airco in haar gezicht, zodat haar haren gaan wapperen.’
‘Klopt, met een föhn.’ Wende bekijkt zelf de foto en haalt haar schouders op. ‘Ik zie niks gek.’
‘Alleen haar haren vangen wind. Als ze buiten had gestaan, had je dat aan haar kleren kunnen zien.’
‘Wat goed, je hebt gelijk. We hebben een föhn in de boekenkast gelegd en toen heb ik een serie foto’s genomen.’
‘Maar jij hebt op je profielfoto toch geen wapperende haren?’
Koen kijkt op zijn telefoon. ‘Nee. Het is wel een leuke foto.’
‘De foto’s met die wapperende haren van mij zijn mislukt.’
‘Laat eens zien.’
Wende aarzelt even en zoekt dan een foto op. ‘Kijk zelf maar. Ik zie er toch niet uit.’
‘Ik vind ’m best leuk.’
‘Maar niet zo leuk als die van Linn.’
Koen haalt zijn schouders op. ‘Ik ben het niet met je eens, maar als jij dat vindt, zal het wel zo zijn.’ Meiden zal hij nooit helemaal begrijpen. ‘Gaan we korfschieten?’

‘Nee!’ Koen stampet uit pure frustratie op de grond. ‘Negen-acht voor jou.’ Verliezen van iemand die jaren niet heeft gekorfbald, is een afgang. Zeker nu er een paar clubgenoten staan te kijken. Hij concentreert zich en gooit de bal richting de korf van Wende. ‘Yes! Negen gelijk.’
‘Als ik scoor, heb ik toch gewonnen? Of doen we twee punten verschil?’
‘Nee, wie het eerst bij de tien is.’ Koen klapt in zijn handen. ‘Succes.’
‘Zeg je dat tegen mij of tegen jezelf?’